

We zijn met de klipper Avontuur op weg van Tilburg naar Nancy, althans dat is de planning. De kortste weg is de Maas opvaren tot Troussey en daar het Canal de la Marne au Rin op te gaan naar Nancy. Paul gaat dan verder met Mariëtta de Moezel af en via de Rijn weer naar Nederland. Maar er is een stremming in de Maas. De Maas is gesloten voor scheepvaart tussen sluis 20 Bras sur Meuse en 28 Dun sur Meuse.

Dus varen we om, we hebben de Maas in Namen verlaten en gaan over de Sambre via Reims en Bar Le Duc naar Nancy. In deel 24 heeft u daar al over kunnen lezen. We pakken de draad van deze reis weer op vlak voor Reims. We hebben net de tunnel de Braye-en-Laonnais verlaten en over 14 sluizen zijn we in Reims. We hebben er dan 106 sluizen op zitten.

Koffiepauze met koek

Met enige regelmaat passeert de Avontuur een rivier middels een aquaduct. Hier passeren we de Marne. Sinds we de Maas verlaten hebben zijn we 8 maal over een aquaduct gekomen. De aquaducten zijn over het algemeen net zo smal als de sluizen hier. Dus tussen de 5,1m en 5,5m breed.

Met een schip van 5m is dat dus goed uitkijken en moet je goed mikken.

Bij veel sluizen staat een bord met informatie over de vaarweg. Dit is sluis 5 Gaudart. In het canal de l'Aisne à la Marne.

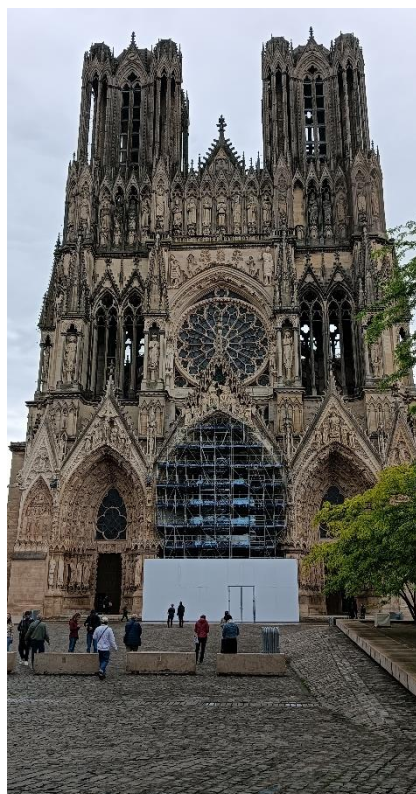
Paul is op Dinsdag 21 mei jarig, dus hebben we op maandag toen hij al naar bed was de stuurhut versiert met vlaggetjes.

Hij is vandaag 80 jaar geworden.

Cor heeft een lekkere taart voor Paul gemaakt met verse frambozen, aardbeien en bosbessen.

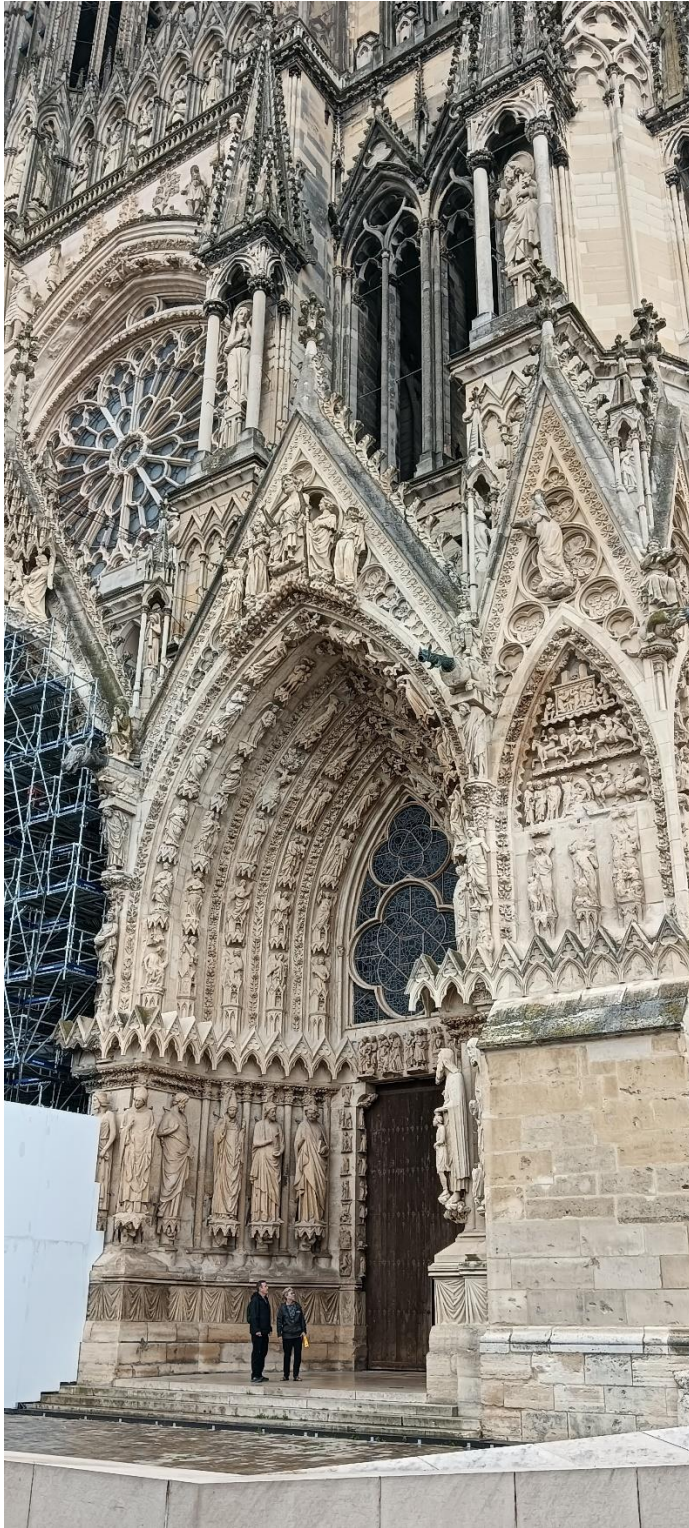
Natuurlijk kreeg Paul ook veel aandacht van het thuisfront. Digitaal en met wenskaarten brieven en pakjes. Erg leuk al die aandacht.

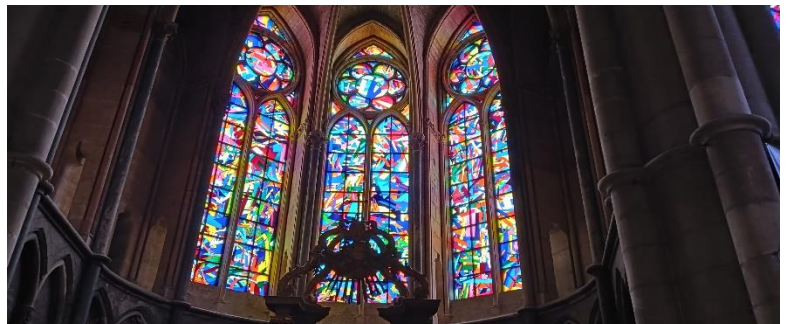
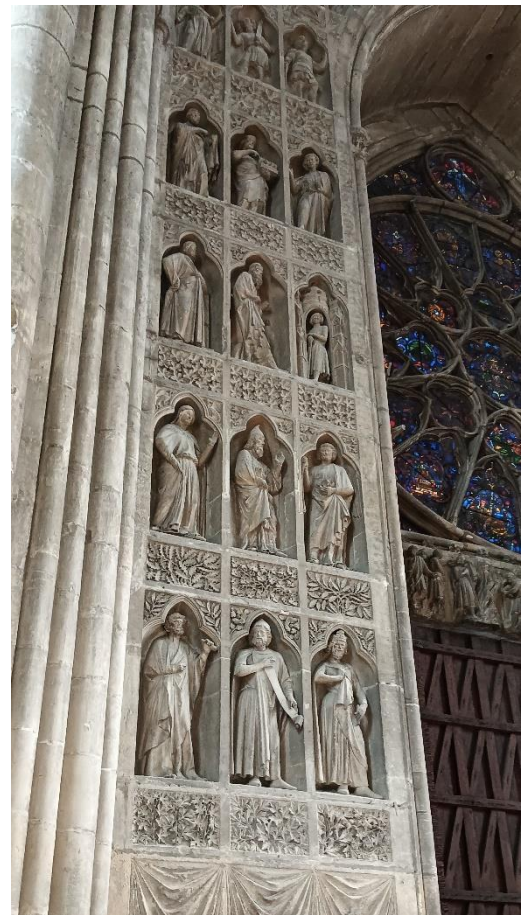
We nemen een dag vrij van het varen en bezoeken de Kathedraal van Reims.

De Cathédrale Notre-Dame de Reims Nederlands: Onze-Lieve-Vrouwekathedraal van Reims, is een kathedraal uit de 13e eeuw. Het is een van de voornaamste gotische bouwwerken van Frankrijk. De kathedraal is historisch van belang omdat hier de koningen van het koninkrijk Frankrijk werden gekroond en de episode met Jeanne d'Arc zich hier afspeelde.

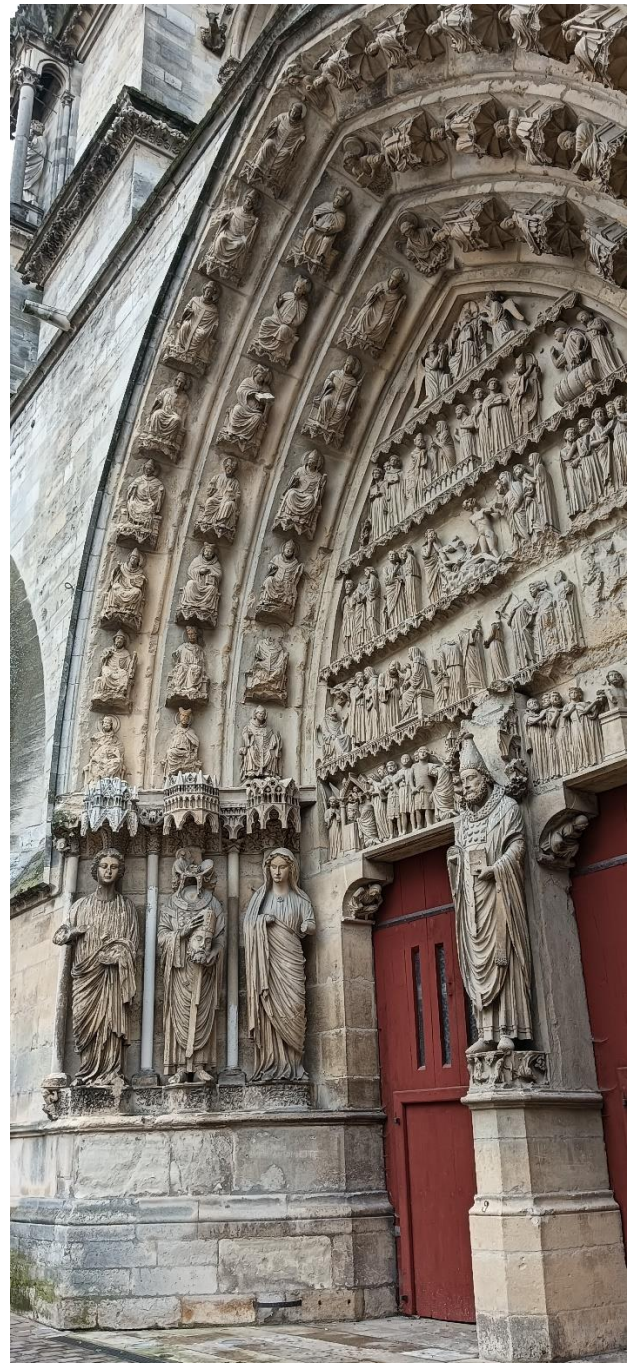

Het aantal beelden dat deze kathedraal siert is groter dan bij enige andere Europese kathedraal. Het beeldhouwwerk van de kathedraal van Reims wordt beschouwd als een belangrijk voorbeeld van middeleeuwse beeldhouwkunst. Het centrale portaal aan de westgevel is gewijd aan de maagd Maria. Vooral het beeld van de "Engel met de glimlach" is beroemd; het is het symbool geworden van de stad Reims. Door zijn architectuur en zijn 2303 beelden werd de kathedraal, samen met het voormalige klooster van Saint-Remi en het paleis van Tau, in 1991 toegevoegd aan de Werelderfgoedlijst van UNESCO.

De indrukwekkende glas in lood ramen zijn niet op een foto te vangen.

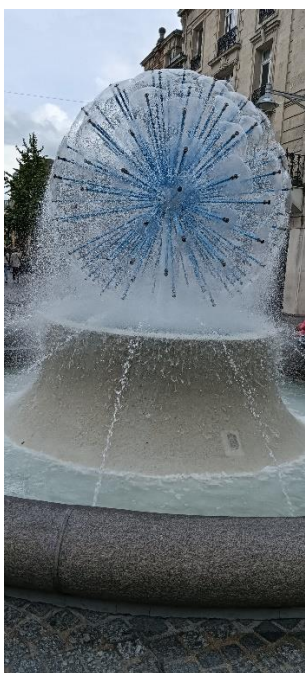

De enorme afmetingen van het gebouw zijn nog het beste met deze foto weergegeven.

Wie jarig is trakteert, dus na de kathedraal gaan we een hapje eten. Nou ja, hapje het is een stevige lunch.

We wandelen nog wat door de stad. Het is een beetje somber en druilerig weer, dat is jammer.

Ook 's avonds eten we buiten de deur. Reims is een studentenstad dat merk je zeker in de horeca. We kregen onze bestelling in een emaille bak. Het smaakte overigens prima.

De volgende dag varen we richting Vitry-le-François.

De tweede tunnel van deze reis is Tunnel de Mont-de-Billy. De tunnel heeft een lengte van 2300m en is 5,2m breed. Net als bij de vorige tunnel staat op de boeg een stevige schijnwerper omdat de verlichting in de tunnel niet helpt om het midden daarvan goed te zien.

De tunnels zijn kaarsrecht dus bij het invaren kun je de uitgang al zien liggen.

In het verleden waren er verschillende manieren om tunnels te door te varen. Soms was er een elektrisch treintje dat de schepen door de tunnel trok. Er zijn ook tunnels waar een elektrische sleepboot in gebruik was. Tegenwoordig vaar je op eigenkracht door de tunnels.

We komen op het Canal Latéral á la Marne

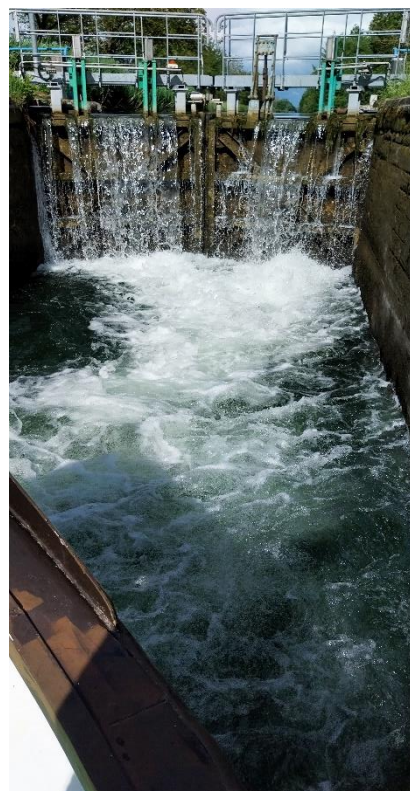
Hier is de oudste vorm van automatisering in gebruik op de sluizen. Over het kanaal hangt aan een staaldraad een draaischakelaar met daaraan een stuk tuinslang. Door de slang te draaien laat je weten de sluis te willen passeren. Als je het goed doet dan springt het licht op de sluis op

rood/groen. Dan weet je dat de sluis zich klaarmaakt om je te ontvangen.

Er staat water genoeg in het kanaal want het loopt flink over de deuren.

Soms zie je zomaar een verrassende bolder in de sluis.

Technisch was de reis tot nu toe zonder zorgen, behoudens een klein incident aan het begin van de tocht met de keerkoppeling wat we snel konden oplossen. Nu lijkt het toch echt een probleem te worden. De achterste spudpaal is vastgelopen terwijl er nog minstens een meter onder het schip uit steekt.

Een spudpaal is een telescopische paal die door het schip heen steekt, die kunt laten zakken als een soort anker. Dan blijft het schip zonder trossen naar de wal op de plaats liggen.

Wat is er mis?
Zouden we de paal krom hebben gevaren? Is de ketting vast komen zitten?

Allemaal vragen die we niet direct konden oplossen. Dus het werkpak aangetrokken en op onderzoek. Paul heeft een zware takel aangesloten met een trekkracht van 4 ton. Niets helpt, hoe hard we ook trekken. Hij heeft een duikpak aan boord, daarmee ben ik in het water gesprongen om te voelen of de paal beschadigd is. Dat bleek niet het geval. Tijd voor overleg met de bouwer van het systeem. Die rade aan met het schip heen en weer te bewegen zodat door kracht van de takel en de beweging de verklemming wellicht los kon schieten.

En, gelukkig, de paal kwam los en kon Paul het hele pakket ophijsen. De buitenste paal van het telescopische pakket was de boosdoener.

Later op de reis heeft Paul die vast gezet zodat de spudpaal weer te gebruiken is maar alleen iets minder diep onder de boot uit kan steken.

We kunnen weer varen, dus tijd voor een douche na mijn zwempartij. Morgen gaan we weer op weg.

De Avontuur nadert Bar le Duc.

Bar le Duc
Caturiges was een Gallo-Romeinse nederzetting op de Maas en op de Romeinse weg tussen Reims en Metz. De plaats werd vernield tijdens de Germaanse invallen maar werd opnieuw gesticht in de vroege middeleeuwen.

Bar-le-Duc werd in de 10e eeuw belangrijk als zetel van

het graafschap, later hertogdom Bar. De graven bouwden toen hun kasteel en ommuurden de nederzetting (de Ville Haute) om hun territorium te beschermen tegen het naburige Frankrijk. De Ville Basse ontstond aan de oever van de Ornain. In de 16e eeuw maakte het middeleeuwse kasteel plaats voor het Neuf Castel. De stad beleefde haar bloeitijd tijdens de renaissance. Aan deze bloei kwam een einde door de verwoestingen van de Dertigjarige Oorlog. In 1735 werd dit hertogdom onderdeel van het hertogdom Lotharingen, in 1766 van Frankrijk. Hierna verloor de stad aan belang. Dit werd nog versterkt na de Franse Revolutie. Bar-le-Duc verloor zijn zeven kloosters en ook zijn rol als administratief en gerechtelijk centrum.

In de 19e eeuw stichtte Jean-François Jacqueminot er een grote zijdefabriek. De fabriek Bergère de France produceerde breiwol en er waren verschillende fabrieken waar confituur van rode bessen werd gemaakt, de specialiteit van de stad. Maar de stad kreeg niettemin de reputatie van "schone slaapster".

Tijdens de Slag om Verdun (1916) was Bar-le-Duc het beginpunt van de Voie Sacrée, de weg waarlangs voorraden en manschappen werden aangevoerd naar het door de Duitsers belegerde Verdun.

Van het enorme kasteelcomplex dat ooit de bovenstad vormde is niet veel meer over dan een landhuis en een tuin met uitzicht over de stad. Maar de wandeling naar boven is toch de moeite waard.

Bond bedenkt zij eigen manier om met een stok te spelen.

Uit eten in Bar le Duc bleek lastig op zondag. Er zijn maar een paar restaurants open. Die doen dan ook goede zaken want het is overal vol.

Waar komt het water van Bar-le-Duc vandaan?

Bar le Duc is écht Nederlands mineraalwater. Het water wordt gewonnen in Utrecht bij het industrieterrein de Lage Weide op een diepte van maar liefst 140 meter. Oorspronkelijk lag de waterbron in Brabant.

We krijgen veel oponthoud omdat de sluisdeuren niet meer helemaal openwillen door de grote plakken waterplanten die tussen de deuren blijven zitten. Vanaf nu konden we geen sluis meer passeren zonder hulp van de VNF.

Het schip zelf heeft gelukkig geen last van gehad van planten in de schroef of in de koeling.

Door het wachten op de man met de hark ging de tijd die we nodig hebben om een sluis te passeren van een kwartier naar een half uur.

Vooraf opruimen helpt alleen als het wier uit het water is gevisht. Meestal schuiven ze het iets aan de kant zodat het de volgende schutting weer voor de deur ligt. Garantie op behoud van ellende.

De opening waar het water de sluis ingelaten wordt tijdens de schutting zit in de zelfde hoek als waar de deur scharniert. Dus al de waterplanten die los rondrijven komen weer in hoek van de deur terecht.

De man met de hark, hij hoeft niet naar de sportschool vertelde hij ons.

In Ligny en Barrois komt Mariëtta aan boord. Wij varen dan nog één dag mee om daarna terug te keren naar Nederland.

Het is even wat gedoe om aan de kant te komen, het is er nogal ondiep.

Ondertussen maken Cor en Mariëtta een feestje met eten voor ons klaar.

We varen door naar Naix aux Forges, waar Paul en ik de fiets nemen en terug rijden om de bus op te halen en Paul gaat nog even langs de super voor wat hapjes.

Cor werkt nog even de laatste detail in het logboek bij en dan zit het er voor ons op. Het was een enerverende tocht met 188 sluispassages twee tunnels en we hebben ongeveer 682Km afgelegd. Morgen gaan we weer naar de Kabeljauw die in Meppel op ons ligt te wachten.

Paul, dankjewel dat we met je mee mochten op dit avontuur.

In de volgende aflevering, Nr. 26....nou ja, dat staat nog in de sterren.